

nevét viselő kórust – a *Galántai Kodály Zoltán Daloskört* – neves karnagyuk *Józsa Mónika* vezetésével. Két közös hangversenyt tartottak. Az elsőt Diósdon, a második hangversenyt

Budapesten október 27-én az Óbudai Társaskörben.

A műsor Kodály Zoltán kórusműveinek legszebb válogatását adta. Az első részben a *Diósdai Nőikar* szerepelt, szépen kidolgozott formában, ideális hangzással hangzott fel a *Gergelyjárás*, *Zöld erdőben*, *Pünkösdőlő*, a *Négy Olasz Madrigál*, *Vejnemőjnen muzsikál*. *Sirákné Kemény Kinga* vezényletével. Zongorán kísért *Szabó Ferenc János*.

Ezt követte a meglepetés, az **ősbemutató**: *Szőnyi Erzsébet* műve: *A Testvérműzsákhöz* – *Fodor András* költeménye alapján. – A modern zenei kompozíciót jól értékelve, érzékeny zenei felfogásában, igényes előadásban szólaltatta meg a Nőikar, *Sirákné Kemény Kinga* vezetésével. A jelenlévő zeneszerzőt nagy elismeréssel és szeretettel köszöntötték művének bemutatását követően.

A kórus előadásokat szóló ének váltotta. *Pintér Eszter Ilona* énekművész nagy átéléssel adott elő Kodály Zoltán feldolgozásaiból népdalokat és két műdalt: *Nausikaa* és *A Tavasz*, majd elhangzott: *Magas kősziklának*, *Ifjúság mint sólyommadár*, *Csillagom révészem*, *Ne búsuljon senki menyecskéje*. Zongorán kísért: *Szabó Ferenc János*.

A színpadra a termen ünnepélyesen végigvonuló *Galántai Kodály Zoltán Daloskört* nagy taps kísérte végig. A Vegyeskar megjelenése, öltözete eleve tiszteletet váltott ki. A művek előadása közben a hatás egyre fokozódott. A közönség mindig szívesen fogadja Kodály Nagyszalontai Köszöntőjét. De szívszorító volt amikor megszólalt az Ének Szent István királyhoz, a Szép könyörgés, Balassi Bálint elfelejtett éneke. Az évszázadokkal ezelőtt megfogalmazott gondolatok, a hosszú évtizedek óta újra, meg újra felcsendülő zenei harmóniák, mélyen megrendítik, nem hagyják érzéketlenül a hallgatóságot. Az érzelmi katarzis finom lecsengése volt az

Öregek és a Norvég lányok előadása. *Józsa Mónika* műsorválasztása, a művek zenei megfogalmazása és kiváló karnagyai egyénisége összeforrt együttesével és varázslatos produkciót eredményezett. A ráadásul énekelt *Esti dal*, a megbékélés nyugalmát, csöndjét árasztotta.

A jól tervezett hangverseny kirobbanó sikerét érte el a két Énekkar közös előadásában felhangzó – *Berzsenyi Dániel* 1807-ben írott szövegére komponált *A magyarokhoz* – kánonja. Vezényelt *Józsa Mónika*.

Hatalmas siker övezte a hangversenyt, sokáig ünnepelték a közreműködőket, akik örömteli könnyekkel köszönték meg a sok tapsot. Őszinte elismerés és köszönet illeti a Diósdai Nőikart, hogy egyedül vállalkoztak a szervezés, a meghívás, a vendéglátás gondjaival. Ezentúl megszerezték az Óbudai Társaskör támogatását, ahol ilyen kivételes ünnepi alkalmat teremtettek a Kodály Hangversenynek. Idézve a költőt:

„Nem sokaság hanem lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat”

Márkusné Natter-Nád Klára

Emléktábla avatás Turricsén

Tisztelt Közönség! Kedves Vendégek!

A Magyar Kodály Társaság Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Tagcsoportja elsődleges feladatának tartja, hogy őrizze és ápolja Kodály Zoltán gazdag zeneszerzői, népzene kutatói, zenepedagógiai életművét, minél többeket bevonjon ennek az életműnek a gazdagító hatásába. Fontos feladata az is, hogy emlékezetben tartsa azokat az alkalmakat, amikor Kodály Zoltán

ezen a vidéken, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye városaiban, falvaiban járt; előadást tartott, műveit mutatta be, vezényelte, vagy népdalokat jegyzett le.

Emléktáblák hirdetik Nyíregyházán, Nagykállóban az 1926-os, 1937-es, 1942-es látogatásait. Nincs azonban emléknnyoma legelső szatmári gyűjtőútjának, amikor 1921 október utolsó napján *Kocsordon*, november 1-jén *Gacsályban*, 2-án és 3-án itt *Túrricsén*, 4-én *Komlódtótfaluban* jegyzett le dallamokat.

Kodály Zoltán és Bartók Béla az 1900-as évek elején hatalmas munkába kezdtek. Ennek célját legtömörebben Kodály így fogalmazta: „...a művelt réteget zeneileg magyarrá, a magyar tömegeket zeneileg művelté kell változtatni.” Visszaemlékező gondolatsorát így folytatta:

„Mi adott erőt erre a szinte lehetetlennek látszó vállalkozásra?

A néphagyomány. A nép zenéjében való elmélyedés megmutatta, hogy él még itt egy régi, eredeti, értékes, csak fejlődésében megrekedt kultúra, amit ki lehet emelni a rárakódott törmelékből, s amire lehet magasabb művészetet építeni....

Eleinte csak az elveszett régi dallamokat kerestük. De látva a falu népét, az ott kallódó sok tehetséget és friss életerőt, feltetszett előttünk egy, a népből újjászületett, művelt Magyarország képe. Ennek megvalósítására rászántuk életünket.” (Kodály Zoltán: Megnyitó beszéd 1950.)

Fáradhatatlanul járták a vidéket, gyűjtötték az évszázadok alatt megőrzött értékes dallamokat, hogy erre építsenek új zenetanítást, új művészi zenét új magyar zene-kultúrát. Ebbe a hatalmas folyamatba illeszkedik Kodály Zoltán 1921-es szatmári gyűjtőútja is.

A Magyar Kodály Társaság Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Csoportja ezért kezdeményezte az emléktábla elhelyezését a megújult parókia falán Schmidt Sándornak és fiának gyönyörű munkáját.

Az alkotó

A helytörténeti kiállítás részeként pedig létrehozták egy Kodály Zoltán emléksarok kialakítását. Ez az eredeti, egykori asztal mellynél Kodály ittlétekor dolgozott.

Az ünnepélyes avatásra 2012 szeptember 23-án került sor.

Szeretnénk, ha Túrricse és a szomszédos szatmári vidék büszke lenne erre a régvolt eseményre. Az iskolában talán szólhatnának az itt gyűjtött dallamok. Néhanynan talán kis kórust, éneklő csoportot alkothatnának. Talán még szebbek volnának az ünnepek, ha egy-egy régi dallam, újévi köszöntő, húsvéti kántáló is felcsendülne. És így csak-csak közelítenénk a Kodály megfogalmazta cél felé, ami nem kevesebb, mint *„népből újjászületett, művelt Magyarország”*

Joób Árpád

